

ΔΡΟΜΑΚΗΔΕΣ ΚΑΙ ΔΡΟΜΟΙ . . .

Δρομάκηδες καὶ δρόμοι, κ' ἔσεῖς οἱ γεννημένοι
μιὰν ἄγνωρη νὰ ζῆτε παρθενικὴ ζωὴ,
κ' ἔσεῖς ποὺ σὰ γυναῖκες ἀδιάντροπες δοσμένοι
μὲ τὰ πατήματα ὄλων καὶ μ' ὄλων τὴ βοή,

δρομάκηδες καὶ δρόμοι, παλάτια, περιβόλια,
καὶ ὦ στράτες φαντασμένες καὶ ὦ ντροπαλὰ στενά,
δρομάκηδες κριψῶνες καὶ δρόμοι ἀραξοβόλια,
κ' ἔσεῖς πλατιοὶ στρωμένοι σὰν πέλαα γαληνά,

δρομάκηδες καὶ δρόμοι τῆς ἀγορᾶς ποὺ βουίξει
μὲ τὴ ζωὴ τὴν ἄξια καὶ ὅσο ἄσκημη καὶ ὠμή,
τοῦ παιγνιδιοῦ δρομάκια καὶ τοῦ κανγαῖ ποὺ ἀφρίζει
κ' ἔχει σπαθὶ τὸ ψέμα καὶ μπαίγνιο τὴν τιμὴ,

δρομάκηδες καὶ δρόμοι, τὴ ζωὴ μου
τὴ βουλιασμένη τὴν ἀμαρτωλή,
μανλιστὲς καὶ μεσῖτες καὶ ἀδερφοὶ μου,
τὴν ἔζησα μ' ἔσας.

Φτωχὸ κελλί,

σοφὰ βιβλία, μελέτη, ξεστὸ σπίτι,
φροντίδα τῆς συντροφισσας ἱερῆ,
σερμένη ἀπὸ τοῦ γήλιου τὸ μαγνήτη,
ψυχὴ, σὲ καίει μιὰν ὄρεξη πυρὴ.

Νὰ τὴ δουλέψω γύρεβα στοὺς δρόμους
τῆς γύφτισσας ψυχῆς μου τὴν ὀρμή,
ποὺ τὸ δέρνει μὲ πόθους καὶ μὲ τρόμους
τὰδούλευτο ἀνυπόταχτο κορμί.

Κι ἀσυντρόφιαστος καὶ συντροφεμένος
πάντα ἔρμος, μοναχός, διαβατικός,
καὶ μέσα στοὺς δικούς μου εἶμουν ὁ ξένος,
εἶμουνα στ'ἄλλα μέσα ὁ σαρκικός.

Μὲ ξέρετ' ἔσεῖς, ροῦγες,
θυμᾶστε, μονοπάτια,
τὸ νοῦ μου πῶς ὑψώναν τοῦ Πήγασου οἱ φτεροῦγες,
πῶς ἔβλεπα ὀλογύρα μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια!

Καὶ θὰ κρατᾶτε ἀκόμα,
καὶ σὰν τὰ φυλαχτάρια,
ροῦγες καὶ μονοπάτια, στὴν πέτρα καὶ στὸ χῶμα,
κι ἀπὸ τὰ βήματά μου κακοσβυσμέν' ἀχνάρια.

Καὶ θὰ κρατᾶν καὶ κεῖνα,
λουλούδια κάποιου ἀπρίλη,
τὰ λόγια τῆς καρδιᾶς μου, τῆς φαντασίας τὰ κρίνα,
τοὺς στίχους ποὺ σταλάζαν ἀπὸ τ'ἀχνά μου χεῖλη.

Καὶ θὰ κρατᾶν καὶ κεῖνα,
μισοσβυσμένα θράκια,
τὸ δάρσιμο τῆς σάρκας, τῆς ἁμαρτίας τὴν πείνα,
καὶ ταραμὸς καὶ δίψες καὶ πάθια καὶ σαράκια.

Δρομάκηδες καὶ δρόμοι...

Στὸ σπίτι, στ'ἀγνὸ σπίτι
νὰ ζῆς, καὶ νὰ παλαίβης μὲ τ'ὄνειρο ἑνὸς πλάνου,
καὶ νὰ σὲ σέβῃ ἰδέα τὸ τρέξιμο τοῦ ἀλήτη,
κι ὁ λογισμὸς τοῦ γύφτου καὶ ἡ γύμνια τοῦ ζητιάνου...